

vítkorie

host

hanišová

houbařka

Viktorie Hanišová

Houbařka

Vychází 5. března

312 s., váz., 299 Kč

ISBN 978-80-7577-456-9

O autorce

Viktorie Hanišová (nar. 1980) pochází z Prahy, na Univerzitě Karlově vystudovala anglistiku a germanistiku. Věnuje se překladatelství a je lektorkou cizích jazyků. Román *Houbařka* je její druhou knihou.

Obálku knihy *Houbařka* v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy najdete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/brzy-vyjde/houbarka-1418>

Soubor PDF s kompletním textem pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

O knize

Co všechno skrývá mycelium?

Viktorie Hanišová debutovala v roce 2015 nadšeně přijatým románem *Anežka* o komplikovaném vztahu matky a adoptivní dcery, o skrytém rasismu a stereotypech. Také v pozadí nového příběhu je ukryto rodinné tajemství, které si hrdinka odnáší ze svého dětství a na které se snaží zapomenout. Jenže lze skutečně uniknout tomu, co se už jednou stalo?

Sára žije ve staré chalupě na Šumavě a živí se sběrem hub. Každé ráno si nazuje letité pohorky, popadne košík s utěrkou, v kapse pohladí ostrý nožik a vyrazí. Už sedm let chodí po stejné trase, sedm let od jara do podzimu sbírá houby na týchž místech a za pár stovek je prodává. Jako dobrovolná poustevnice se s nikým nepřátelí ani neopouští Pošumaví. Jen občas vyrazí za psychiatrickou do Plzně přesvědčit ji o svém vyrovnaném duševním stavu. Zpráva o matčině smrti proto Sárin život příliš nezmění. Avšak co se zdá jako nepatrnost na povrchu, bouřlivě bují pod ním.

Napsali o knize

Čím vším dokáže vybavit rodič své dítě na cestu do života? Zvládne přijmout vlastní prohry, vlastní pád, nebo nechá radši padnout druhé, včetně těch nejbližších, nejzranitelnějších? Ukáže tvář, anebo nasadí masku? Pokud ve své prvotině zvolila Viktorie Hanišová za téma vztah ženy k adoptivní dceři, pak v druhotině je sledovaným objektem mrtvý otec. Přestože je po smrti, někdo se vydal v jeho botách po jeho stopě. Navenek hledá houby, jak napovídá název knihy, uvnitř chce ale srovnat účty. Není to horor ani detektivka, spíš existenciální, psychologický román o nezhojitelném traumatu. Napsaný jistou rukou, čistým stylem i slovníkem; přesně, věcně, zemitě. V současné české literatuře, a nejen té psané ženami, září tiše, neokázale, ale po svém – jako mladý hříbek v mechu. Tohle určitě není hořčák...

Radim Kopáč

Jsem takový houbařský přízdisráč

Rozhovor s autorkou

Spisovatelce Viktorii Hanišové po velmi úspěšném debutu *Anežka* (2015) vychází nový román *Houbařka*. Odehrává se povětšinou v šumavských lesích. Ty ale v hlavní hrdince vyvolávají spíš staré trauma než klid. Aspoň že může houbařit...

Houbaříte?

Ano, velmi aktivně a velmi špatně, i když většinou jen o dovolené, protože bydlím v Praze. Kdybych pro sebe měla použít klasifikaci houbařů z vlastního románu, asi bych byla „přízdisráč“: sbírám většinou jenom houby s molitanem, ty chladičové radši obyčejně nechávám být. Ale je pravda, že každý rok nějakou tu houbu do svého repertoáru přidám. V poslední době jsou to třeba vajíčka hadovek smrdutých, holubinky mandlové nebo šedivky.

To zní jako docela erudovaný přizdisráč...

To opravdu jenom tak zní. Pro moji houbařskou dráhu byla zásadním formujícím momentem návštěva zasedání mykologického spolku v Trutnově, kde jsem se dozvěděla, že o houbách vůbec nic nevím. Členové spolku jsou schopní na vyžádání ke každé houbě přiřadit český i latinský název a dopodrobna popsat její vzhled, chuť i výskyt a ještě k tomu přihodit pár receptů. Já jsem většinou ráda, když dám dohromady rodové jméno. Když jsem začala psát *Houbařku*, koupila jsem si největší atlas hub, co existuje, a pečlivě ho opoznámkovala, nicméně hodně zapomínám, takže se mi ty nastudované houby vesměs z hlavy vykouřily.

Anežka a teď nově i Houbařka se nějakým způsobem dotýkají tématu násilí na dětech. Kde se bere potřeba psát právě o tom?

Mám ve svém okolí řadu různě narušených přátel, z nichž si každý nese silné trauma z dětství, ať už se jedná o šikanu, týrání, zneužívání, nebo jiný druh psychického zranění. V důsledku takového hrůzného požitku nikdy nedokázali plně dospět a žít svůj vlastní život. Navždy tak zůstávají dětmi a svoje trauma nepřímo přenášejí i na své potomky. Celý jejich život se vlastně odehrává v jakémsi začarovaném kruhu – chtějí se od traumatu odpoutat, a přesto – nebo možná proto – se k němu pořád stále vracejí. V nejhrošším případě jsou za vznik traumatu zodpovědní jejich rodiče, tedy osoby, které jsou dítěti nejbližší. Někdo, koho zradí vlastní matka nebo otec, si jen těžko najde důvěru k sobě samému i ke svému okolí. Zajímají mě mechanismy, jakými se dá trauma vyléčit nebo aspoň zmírnit, protože úplně se ho zbavit nejde nikdy.

Jaké bylo vaše dětství?

Moje dětství bylo pohodové, vyrůstala jsem na Smíchově, což tenkrát bývala špinavá, zaplivaná čtvrť plná aut a hospod čtvrté cenové kategorie. Mně to nevadilo – naopak, líbilo se mi tam a přestěhování do malé vesnice kousek za Prahou jsem nesla dost těžce. Příběhy, které píšu, tak nečerpám ze svého života – je to kompilát ze zážitků kamarádů, odborných publikací, románů, filmů, vlastní fantazie a Googlu. Pracuji na třetí knize, která se taktéž bude zabývat traumatem z dětství, ale tím se to téma pro mě asi už vyčerpá.

Další spojnicí mezi oběma vašimi romány jsou v něčem silné, samostatné a muži odvržené hrdinky. Západem (ale i Východem) teď zároveň lomcuje hashtag #MeToo. Jak se díváte na jeho přijetí a celkově na přístup k tématu sexuálního násilí v Česku?

Je dobře, že se díky #MeToo podařilo rozkrýt řadu let trvajících zneužívání žen i mužů a že příběhy celebrit motivují další lidi poukázat na sexuální násilí, kterým si prošli. Na druhou stranu je nepřipustné, že v případě zneužívání přestává platit presumpce neviny. To, že jsou některé osobnosti vyhazovány z práce za dvacet třicet let staré činy, které se tudíž nedají doložit ani vyvrátit, mi přijde absurdní.

Zdá se mi však, že v Česku je tento princip často uplatňován opačně – za viníky, případně za hysterky nebo afektované feministky jsou označovány ty osoby, které na zneužívání upozorní. Například to, že se režisér Jiří Strach oblékne do trička *Je suis Weinstein* a v rozhovoru na toto téma sexuální zneužívání bagatelizuje jako obyčejné plácání po zadku, je trapné. Navíc se při tom neváhá pasovat do role hrdiny, který se nebojí říct „pravdivý menšinový názor“. Patří to ke koloritu posledních let, že za odvážlivce jsou označováni ti, kteří říkají, co lidé chtějí slyšet.

Jako jednu ze svých inspirací zmiňujete Margaret Atwoodovou, jméno často skloňované právě v souvislosti se společenskými a politickými událostmi uplynulého roku. V čem přesně vás inspiruje?

Možná to bude znít nekolegiálně, ale mě autor knihy jako osoba téměř nezajímá. Nedávno jsem si přečetla životopis literárního kritika Marcela Reicha-Ranického, ve kterém řadu z významných německých spisovatelů označuje za hloupé a fádňní osoby, které dokonce někdy nechápou svoje vlastní dílo! Podobně odosobněným způsobem k četbě přistupuju i já. Když čtu nějaký román, je mi jedno, jestli je jeho autor komunistka nebo demokrat. Dává mi to jistou svobodu – můžu si bez rozpaků zazpívat s dětmi písničky od Jarka Nohavici nebo se podívat na *Anděla Páně*. A třeba filmy Leni Riefenstahlové jsou fantastické, i když to byla nacistka.

Měl by spisovatel v jednadvacátém století mít ambice působit na společnost?

Spisovatel by měl mít ambice působit na společnost asi jako každý jiný člověk. Rozdíl je jen ten, že spisovateli se většinou dostane víc pozornosti než běžnému občanu. Samo spisovatelství ale samozřejmě k žádné morální nadřazenosti nekvalifikuje, za spisovatelem musí, třeba jako v případě Václava Havla, stát morálně hodnotné dílo a kvalitní občanské postoje. Já takové ambice rozhodně nemám, bylo by směšné, kdybych se po napsání dvou knih o dětských traumatech považovala za jakousi morální autoritu. Píšu, protože mě to baví a protože je mi to Host ochotný vydávat.